

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Judith. Et bibelsk Heltedigt i ni Sange.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352322695408/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

— Tyst igjen mod Bjergets Side
som i Offergang de skride,
til en Kratskov dølger dem;
og mens Panthron i det Fjerne
glammer hæst mod Morgnens Stjerne,
hvisker Judith til sin Terne:
Her er Stien! fremad, frem!

Ak, hvor bæver hun den Gamle,
naar de løse Stene ramle
gungrende i Kløftens Grund;
ved hver opskræmt Fugl hun gyscr,
om sin Byrde Haanden fryser, —
dog hvor Fruersløret lyser,
tro hun følger som en Hund.

Men i Judith jubler Hjertet,
hendes egen Hjemdal er det,
som nu lysner svagt i Øst:
Tak, o Herre, Du hvis Hænder
gav os Nat og Mulm til Venner,
rev os ud af Løvens Tænder, —
evig love Dig min Røst!

IX.

I Bethulia.

Rask de stige,
tyst de hige
mod den skjoldbehængte Mur;
kan hun blot en Vending spare,

trodser Judith Brinkens Fare,
flyver til sit Ørnebur.
Op over Hjordens stejle, stride,
stenede Sti om Klippens Side, —
hør nu hilser dem en Lur!

Skjoldc blinke,
Lanser vinke,
man har sporet deres Gang;
Porten med de rustne Fløje
aabner dem sit Naaleøje, —
Barmen bliver Judith trang:
Vandt hun ej højt, som højt hun voved!
Bringer hun ikke Kæmpens Hoved,
som da David Slyngen svang!

Unge, Gamle,
snart sig samle,
Spørgsmaal faldt tæt som Snee:
Judith, Du vor stolte Kvinde,
kommer Du som Frelserinde,
skal engang vi atter lee?
Bringer Du Brød og Haab om Sejer?
— Tøvende hun sit Bytte vejer:
Her er Brød og Sejer, — seel

Sværmen spotter.
Tyst hun blotter
Holophernes i hans Blod:
Over stive, slukte Øjne
barsk end Brynene sig højne,

end har Læben trodsigt Mod!
Over hans brudte Hals, den brede,
knuder der sig en Øglerede
af et Haar i stærknet Biod.

Kvinder segne,
Svende blegne,
stirre som i vaagent Blud:
Fuld af Rædsel Isra'ls Piger
skotte fra den slagne Tiger
op mod Judiths tause Mund,
see hendes Aasyn: en Heltindes!
atter et Aasyn: Isra'ls Fjendes,
blegt som deres Kalkfjelds Bund.

»Ja, I Ældste,
fri og frelste
har os Herren bragt igjen!
Hovedløs som Høvdingskroppen
ligger nu derude Troppen, —
vrist nu dristig Sværd fra Lænd!
Op, skikker Bud til Karmels Strande,
tænder paa Tabor Blus og Brande,
flokker alle Isra'ls Mænd!

»Fald som Gribbe
fra vor Klippe
over Assurs dorske Lejr!
Var I ogsaa 'Ti mod Tusend, —
mens de raver end i Rusen,
slaa dem som et vældigt Vejr!

mejer dem ned med skarpe Sværde,
kom saa og rejs vort Vingaardsgjærde,
Isra'ls Gud vil give Sejr!«

Ildfuldt Tilraab hende svarer,
hun har Helte gjort af Harer;

og før Sol staar højt paa Himmel,
er paa Vej en væbnet Vrimmel,

myldre frem af Kløft og Huler
alle Isra'ls gjemte Smuler;

bryde gjennem Værn og Volde,
før der mures til med Skjolde;

vække dem paa dorske Senge
med en Klang af Buestreng;

jage dem som Vildt i Lunde,
slaa dem ned som galne Hunde;

bringe hjem til deres Rede
Korn og Sølv og Øxne fede,

bringe Judith, det de loved,
Fad til Holophernes' Hoved.

— »Tak I unge Isra'ls Helte,
Tak for Sejren!
Tak for Sølv fra Assurs Telte!

Vier det til Herrens Ære!
Hans var Kraften,
hans skal ogsaa Byttet være!

Før I røre Sejers-Trommen,
før I hvile,
bringer det til Helligdommen!

Ingen Larm maa Luften bryde!
Lader Harper,
lader Sang og Cymbel lyde!

Hedningeltet har jeg gjæstet, -
der Jehova
har sin Tjenerinde fæstet!

I hans Højsals svale Skygger,
for hans Alter
vil jeg lægge mine Smykker!

Bringer did mit Sørgeklæde,
Isra'ls Kvinder!
der er *Judiths* Enkesædel

... - - - - -